

et andet Sted, er den mest irrationelle af alle irrationelle Skatter. Jeg mener, at hvad der ligger nærmest for at undersøge, naar Taleren er om Skattelettelser, først og fremmest er, om Staten har Raad til at indvære nogen af sine nuværende Indtægter. Kommer man til det Resultat, at der forsvaerlig kan finde en Skattenedsættelse Sted, maatte det i mine Tanker bringes under samlet Overveelse, om og paa hvilke Steder Skattelettelsen hensigtsmæssigt kan ske, og at det vistnok er noget vanskeligt for Enkeltmand at finde fuld Samstemning, naar han udpeger en enkelt Stat til Nedslagning. Jeg kan indskrænke mig til — paa det nuværende Trin i alt Fald — at udtale, at det forekommer mig, at naar der har været saa megen Stemning andetsteds for at ville søge Skattelettelser paa dette Punkt, saa kunde der være Anledning til at tage Spørgsmaalet samlet under Overveelse; derved forstaar jeg, at man først og fremmest gjør sig Rede for, om en ligefrem Skattenedsættelse med Formindselse af Statsindtægten er forsvaerlig i dette Dieblit, dernæst gjøre sig Rede for, hvor Skattelettelsen hensigtsmæssigt finder Sted. Jeg skjønner ikke rettere, end at der i det af mig i denne Samling indbragte Lovforslag allerede er givet Leilighed til megen Overveelse desangaaende, og at, forsaavidt dette Thing ogsaa vilde skænke Spørgsmaalet om denne Skattelettelse en nærmere Overveelse, dette hensigtsmæssigt vil kunne finde Sted i Forbindelse med en Undersøgelse af det andet Lovforslag.

Madsen: Jeg havde egentlig ikke tænkt at tage Ordet i Anledning af dette Lovforslag, men kan nu ikke undlade at gjøre det, idet jeg gjerne vil ledsage det med et Par anbefalende Ord. Jeg har jo tidligere her haft Leilighed til at vise min Betragtning, at Idealet for al Beskatning er, at Skatten staaer i Forhold til Skatteevnen, at jo mere det kan siges, at en Stat staaer i Forhold til Skatteevnen, desto mere retfærdig er den, og jo mindre det kan siges om en Stat, at den staaer i Forhold til Skatteevnen, desto mindre retfærdig er den, der kan ikke godt være nogen Meningsforskjeld herom. Jeg har ikke hørt, at Nogen af de foregaaende Talere har villet forsvare eller villet hævde, at denne Stat virkelig svarer til Skatteevnen, og at en saadan Stat i Virkeligheden er, hvad man kunde kalde rationel, og jeg kan heller ikke se, at den i det Hele taget har det Mindste med Skatteevnen at gjøre. Den staaer ikke i noget-somhelst Forhold til Skatteevnen, og derfor er der al mulig Grund til at hæve denne

Stat. En æret foregaaende Taler lod falde en Bemærkning om at det kunde være rigtigt at benytte Leiligheden, naar Kapitalen var flydende, til at staae Statskassen en Indtægt — jeg veed ikke, om det er ganske ordret, men det var jo Meningen. Jeg tror ikke, at der deri virkelig er nogen Grund til at opretholde en Stat som denne. Der er fra forskjellige Sider blevet udtalt, at der var flere Skatter, som vare lige saa lidt hensigtsmæssige som denne, lige saa lidt stode i Forhold til Skatteevnen, vare ligesaa lidt rationelle som denne — det kan gjerne være. Jeg tror ogsaa nok, at vi have mange Skatter, som det kunde være nyttigt at faae hævede eller i alt Fald omændrede. Jeg tror nok, at det kan siges om vor Beskatning i al Almindelighed, at de fleste Poster staae i et mindre heldigt Forhold til Skatteevnen men at man skulde lade være at stemme for denne Stats Ophævelse, fordi det kan siges om forskjellige andre Skatter, at de ere lidet heldige, det kan jeg ikke være med til. Dette er en uheldig Stat, derfor stemmer jeg for dens Ophævelse i Dag, de andre uheldige Skatter kunne vi ophæve senere. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslagets videre Fremme.

Madsen: Den Situation, hvori vi nu befinde os ved det forelagte Lovforslag, minder mig om den, hvori det høie Thing tidligere har befundet sig, da der kom et Forslag til os om rent og purt at ophæve Skibsafgiften; dette Forslag kom den Gang under samme Motivering som her, nemlig at det var fuldt ud en meningsløs Stat, at der ikke var Spor af rationel Begrundelse for den, og derfor skulde vi se saa snart som muligt at ophæve den. Det høie Thing tog imidlertid ikke det Standpunkt, saadan uden videre at ophæve en Stat, som indbringer Statskassen 800,000 Kr. Man fandt derimod, at der var Anledning til at tage Spørgsmaalet om dens Ophævelse under Overveelse i Forbindelse med en almindelig Reform af den indirekte Beskatning, og derefter fremkom ogsaa den høitærede Finanzminister med et samlet Forslag, som i sig optog Skibsafgiften, men saaledes at man tillige drog Omjörg for, at den rette Balance bevaredes, idet der paa andre Punkter fandt Skatteforøgelse Sted. Jeg tror, at naar vi nu se paa det foreliggende Forslag, have vi kun Grund til at erkjende, at det var et heldigt Standpunkt, vi den Gang indtog; thi havde vi den Gang givet Slip paa Skibsafgiften, havde vi været af med 800,000 Kr. Nu kommer her et Forslag med samme Begrundelse, nemlig: At der ikke er Spor af